

Het geërfde schilderij

Antoon staat op het krukje onder het schilderij, tilt een been op en stapt over de lijst het berglandschap in. Hij heeft geen plan, het gebeurt gewoon. Zijn andere been is amper binnenboord of hij zoekt al liggend op zijn rug een gang door, zijn voeten als stevige voelsprietten vooruit. Groentinten bewegen om hem heen in vormen die lijken op de bellen van een lavalamp. Uit voorzorg houdt hij zijn armen strak naast zijn lichaam, zoals hij vroeger deed op de glijbaan in het zwemparadijs, waar hij zijn neefjes mee naartoe nam.

Juist wanneer het groen over hem heen dreigt te golven, wordt hij gekatapulteerd, trapt in het luchtledige en voelt een warme wind langs zijn gezicht strijken. Op beide voeten belandt hij in het gras. Hij kijkt voor het eerst rond in het hem al dertig jaar zo vertrouwde berglandschap. Weer komt de gedachte op dat iemand met poedersuiker is uitgeschoten over de bergtoppen. De kleuren zijn helderder dan op het schilderij, hoewel dezelfde wolkenplukjes de lucht sieren. Een, twee, drie boten telt hij op het meer. Die rode met de Zwitserse vlag is nieuw. Hij likt aan zijn droge lippen. Eerst maar iets drinken voor hij verder loopt. Vanaf nu laat hij zich niet meer door de tijd dirigeren. Hij herinnert zich een uitspraak van zijn oom Wiz. *Tijd dwingt mensen in een harnas en die onnozelaars laten het zich welgevallen.* Zijn oom vloekte erbij voor hij verderging. *Verzet je ertegen, Antoon. Zonder tijd wordt je leven een stuk rijker.* Zit hier niet een kroeg, naast een huis met groene luiken? Daar.

Op het terras wringt hij zich achter de picknicktafel. De vrouw met haar schort is geen spat ouder geworden.

Hij kan zich niet inhouden: 'Kent u mij?'

Ze staart hem aan.

'Kennst du mich?'

Ze schudt haar hoofd en wacht op zijn bestelling.

'Bier, bitte.'

Zonnestrallen kietelen zijn gezicht. Zo is het dus om zonder agenda te leven, de wereld in kleur te zien. De serveerster zet een pul bier op tafel. Zijn portemonnee! Gelukkig loopt ze naar binnen, maar op zijn gemak voelt hij zich niet. Hij slaat het bier achterover en sluipt weg. Morgen betaalt hij haar. Rechts van de kroeg ontdekt hij een kiezelpaadje en volgt het omhoog. Nooit geweten dat hij de bloemen van naam kent, toch poppen ze op: Monnikskap, Alpendistel. Het gaat steeds steiler omhoog en dat terwijl zijn kantoorleven zijn conditie knock-out heeft geslagen. Een zwarte salamander zit bewegingsloos op een steen, kijkt hem kort aan en verdwijnt in het gras. Bezweet ploetert hij voort op schoenen die te glad zijn om goed grip te houden, zijn hartslag is onregelmatig, maar hij voelt ook een tinteling in zijn buik over wat hij achter de volgende bocht

zal aantreffen. Boven hem cirkelt een slechtvalk. In een duikvlucht stort ze zich op een duif en vliegt onverstoord verder. Antoons lichaam smeekt om rust. Hijgend verlaat hij het paadje en laat zich in het gras vallen. De koeienbellen in de verte maken hem slaperig. Wat een luxe om overdag zijn ogen te sluiten.

Deze koeienbel klinkt anders. Scheller maar op een vreemde manier ook bekend. Nog tweemaal hoort hij het geluid. Hij gaat staan en voelt dat er aan hem getrokken wordt. Verontrust kijkt hij naar beneden, waar het meer niet groter oogt dan een plas water. Een onverwachte wervelwind laat hem draaien om zijn as, blaast zand in zijn ogen. Opnieuw duizelt het hem. De wind showt al zijn krachten in de uitdijende draaikolk. De druk op zijn borstkas neemt toe en hij komt als een raket los van de grond. Zijn broekspijpen fladderen tegen zijn schenen en de wind blaast een onaangenaam concert in zijn oren.

Plotseling vermindert de snelheid en is het stil, op een piepje in zijn oren na.

De landing overvalt hem alsnog. Al zand spugend krabbelt hij overeind, wrijft over zijn bil, en struikelt direct over een drempel. Hij tilt zijn been op en hoort het metaalachtige geluid van het krukje wanneer hij zijn voet neerzet. Weer klinkt de bel. Met tegenzin opent hij de deur.

‘Dag, broer. Deed je een dutje?’ Maureen houdt haar jas aan. ‘Ik moet zo verder, maar dank voor het lenen van je paraplu vorige week.’ Ze zet de paraplu in de paraplubak. ‘Bevalt je eerste week als gepensioneerde?’

‘Je moet eens weten hoe mooi de Alpen zijn.’

‘De Alpen?’ Ze kijkt hem aan alsof hij meer dan een pul bier heeft gedronken.

‘En het meer.’ Hij knikt naar het geërfde schilderij van oom Wiz.

‘Luister eens, Antoon, tuurlijk kun je een poosje naar dat schilderij staren, maar beloof me dat je er ook opuit gaat, een frisse neus haalt. Wat ruik ik toch?’ Ze snuffelt als een hond om hem heen. ‘Gadver, hoe komt die poep op je rug? En niet zo’n beetje ook. Antoon, ik maak me zorgen wanneer ik je zo zie. Ik wil niet dat je jezelf bevuilt. Is dit de eerste keer?’

Hij trekt zijn vest uit, ziet de restanten van een koeienvlaai en grinnikt.

‘Welja, lach er maar om. Ik kan jou er met mijn drukke baan niet bij hebben. Dat je dat weet.’

Ze kijkt de keuken in. Verwacht ze een vuilnisbelt aan te treffen?

‘Mijn vest gaat in de wasmachine en klaar is Kees. Maak je niet druk.’ Het is inderdaad een penetrante geur.

‘Hmm...’ Ze legt haar hand op zijn voorhoofd, maar voelt blijkbaar geen reden langer te blijven.

Hij loopt de trap op en zoekt in het ketelhok tussen de dozen.

‘Perfect.’ Hij had ze vroeger vaker willen gebruiken, alleen lag er voortdurend bureauwerk op hem te wachten. Hij tilt de bergschoenen op, blaast het stof weg en loopt ermee naar beneden.

Op het krukje voor het schilderij zet hij ze klaar. Dan bestudeert hij het paadje dat steil naar boven slingert.